

“Fem el possible per crear **espais d'acord** amb el PP”

Del 10 al 12 de novembre Convergència

Democràtica de Catalunya fa a Cornellà de Llobregat l'onzè congrés nacional.

Pere Esteve, secretari general de la formació, deixarà aquest carrec en mans del conseller d'Economia i Finances del govern català, Artur Mas. Un gest que ha de servir per reforçar la imatge del conseller com a home fort de Convergència en la lluita, amb Unió, per la successió de Pujol.

Com valora l'etapa que ara tanca com a secretari general de CDC?

—Sempre hi ha coses que s'han fet bé i d'altres que no tant. Però des d'un punt de vista global, sí que n'estic satisfet. Els objectius que se'm van —i que em vaig— plantejar crec que, en una part important, han estat coberts. Són, fonamentalment, preparar el partit pel futur i no presuposava necessàriament que jo deixés la secretaria general, però no deixa de ser coherent també. Per tant, la feina feta, l'enfocament de la part ideològica, de l'organització, el de les campanyes electorals... Tot plegat configura una preparació del futur.

—A banda dels congressos, el discurs de Duran ha estat un dels elements. Ell va parlar de superar l'estancament al qual poden dur les tesis sobiranistes. Alguns l'han acusat —fins i tot gent de la mateixa CiU— de fer un discurs massa pròxim al de Piqué. Fins i tot, alguns sectors d'Unió van trobar que el discurs podia ser massa confús...

—Una conferència no és mai una qüestió tan definitiva com el que surt del debat democràtic d'un partit o els documents d'un congrés, que són els que autènticament comprometen.

Però crec que Unió és qui ha de fer la pròpia valoració de la conferència. Ara bé, vull remarcar, i amb una actitud plenament positiva, que he estat molt satisfet que els dos congressos de l'any 1996 [els congressos de CDC i d'UDC], les ponències que vam aprovar i els documents —aprovat un any després dels congressos— van anar en

sintonia. El nostre era el document “Pel nou horitzó” i el d'Unió, era el de “La sobirania per Catalunya”. Per tant, jo he intentat ser fidel als documents de Convergència, i sempre em vaig trobar sintonitzat, en aquest sentit, amb els documents de la coalició i els programes electorals. Aquesta és la línia. I un discurs que no hagi pogut estar perfectament interpretat, doncs té la importància que té. No és tan important com els posicionaments ideològics fruit dels documents.

—I vostè continua defensant la validesa del sobiranisme i parla d'un projecte de centre-esquerra. No comencen a ser definicions massa diferents per parlar de reformular la coalició?

—La pregunta planteja dos aspectes. L'ún no és ja la validesa, sinó l'actualitat, que no és el mateix. L'altre, és el del posicionament. El que he explicat aquests dies és l'actualitat d'un tema, que en algun moment ha pogut ser plantejat per diverses forces polítiques —i alguns ho han fet des de casa meva mateix—, com si aquests temes no tinguessin actualitat. I no és que no tinguin actualitat, sinó que la tenen tota!

Avui a Europa es discuteixen moltes coses, però les més importants van vinculades al que en podríem dir sobirania identitària. Això és el que he intentat explicar. No és una qüestió d'opció ideològica —que la tinc—, ni de validesa —que la pugui tenir—... No, no. És una qüestió de plena actualitat. Per exemple, el referèndum de Dinamarca és un exercici de sobira-

nia identitària, així de senzill. La voluntat de l'estat espanyol, de tenir més pes –igualant-se a Alemanya, a Itàlia, etc.– és un exercici de sobirania identitària. Tota la discussió de la conferència intergovernamental de presència a la Comissió, és tot afany de poder polític, de presència política en base a fets nacionals. Per tant, és una qüestió identitària. Això és una constatació.

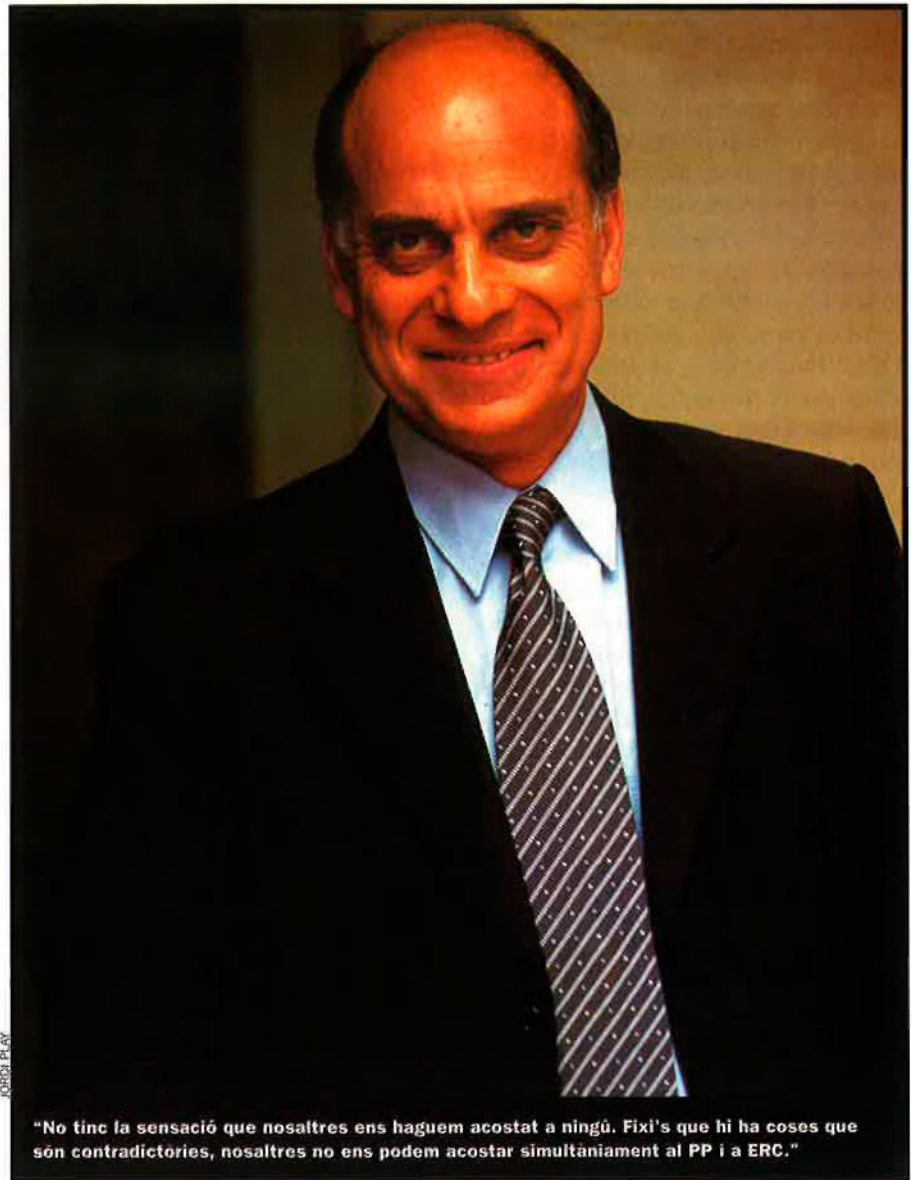
Doncs bé, que enmig de tot aquest debat es pugui opinar des del nacionalisme que Catalunya no hi té res a dir... A mi em sembla incomprendible.

Una altra cosa és el posicionament. I simplement em sembla bo refermar on ha estat, on és i on vol ser Convergència. Tot això des d'una posició de lideratge donada per la visió d'un nacionalisme de progrés, que és el dominant a Catalunya. És això que en diem la centralitat que majoritàriament defensa el sentiment de catalanitat i un projecte més de progrés que conservador.

—Convergència, doncs, parla de nacionalisme de progrés, paraules semblants a les d'ERC. Unió parla de superar les limitacions del discurs sobiranista, el PP fa ofertes de diàleg a Unió... Aquests moviments de peces poden configurar el futur mapa polític català?

—Hi ha moments més estables, per exemple, l'any 86 la política catalana és un escenari molt estable. Ara en canvi és un període d'observació del futur, amb inquietud, interès, etc. És perfectament lògic que tothom faci sacsejades. Tothom es belluga, però hi ha una característica molt important: nosaltres ens sacsegem, des del mig. És a dir, qui continua enmig és Convergència. I no des d'un punt de vista passiu, sinó actiu.

No tinc la sensació que nosaltres ens haguem acostat a ningú. Fixi's que hi ha coses que són contradictòries, nosaltres no ens podem acostar simultàniament al PP i a ERC. El que hem fet és una actualització i un refermament del discurs nacionalista. Curiosament, el PP, encara que només sigui de paraula –és obvi, la realitat confirma unes expectatives preocupants–

"No tinc la sensació que nosaltres ens haguem acostat a ningú. Fixi's que hi ha coses que són contradictòries, nosaltres no ens podem acostar simultàniament al PP i a ERC."

s'hi acosta. I ERC s'hi acosta. Això és evident. Per tant, alguna cosa vol dir això.

—Creu que el discurs de Duran és representatiu de l'opinió de les bases de la coalició? Dit d'una altra manera, és un discurs representatiu d'algú que aspira a ser el successor de Pujol?

—Miri, el substantiu evidentment seria el discurs en la seva literalitat. Però des del punt de vista de l'enfocament de la pregunta que vostè em fa –que també és representatiu de l'impacte en la població– he de parlar de la repercussió, de la imatge que ha produït, no del discurs en si. I crec que no, la imatge no és representativa del projecte. Ara la imatge és

producte de diverses responsabilitats, del discurs, de la percepció que s'ha tingut, de les reaccions que s'han produït... Però la imatge global produïda crec que no és representativa de l'eix del projecte. I fins i tot crec que amb aquesta apreciació probablement Unió també hi estaria d'acord.

—L'anomenada 'successió' de Pujol és una cosa entre Mas i Duran, realment, o és més obert?

—Suposo que es refereix a l'encapçalament de les llistes del 2003, perquè el lideratge de Pujol en si no té successió. Però jo li contestaria de la següent manera. Nosaltres no ens plantegem la confecció de les llistes

del 2003 fins d'aquí temps. Falten tres anys per les eleccions. El que passa és que tot partit té el dret i l'obligació de marcar quina persona assumirà les responsabilitats més importants del partit en el futur. Això és el que ara fan els socialistes amb en Zapatero. Vostè prejutja que el senyor Zapatero encapçalarà les llistes, però encara no ho han anunciat. De la mateixa manera va passar amb el PP. I Unió Democràtica té perfecte dret i obligació de marcar la voluntat d'un lideratge i una ambició de futur del seu màxim representant. Bé, doncs Convergència fa el mateix.

Això vol dir encapçalar? Quan una persona lidera un partit ambiciós, que ha estat, que és i que vol continuar essent el primer partit de Catalunya, doncs, vostè pot treure les conclusions que vulgui... No parlem del cap de llista del 2003, parlem d'un secretari general que agafi una configuració més ambiciosa de la que vam plantejar amb l'anterior secretari general, que era jo.

—Les informacions que s'han generat al voltant del cas Pallerols i els fons europeus congelats, estan marcant les informacions durant aquests dies. Quina lectura en fa, d'aquest rebombori, com a dirigent de la coalició al govern?

—El govern en cap moment ha defugit la seva responsabilitat, i des del primer dia va posar en marxa mecanismes per aclarir aquest afer, facilitant la documentació de què es disposa al jutjat d'instrucció corresponent.

A més a més, cal remarcar que és una suspensió cautelar, que no definitiva, fins que la Generalitat pugui fer arribar a la comissió europea la documentació pertinent. Aquest tipus de suspensions ocorren ordinàriament quan s'ha d'investigar un cas. Com he dit, en aquests moments la documentació es troba en poder del jutjat d'instrucció número 9. La Generalitat ja l'ha reclamada i en el moment en què la tingui la farà arribar a la comissió. No serà fins aquest moment que la Comissió podrà estudiar-la i determinar si se suspèn o no la donació de fons.

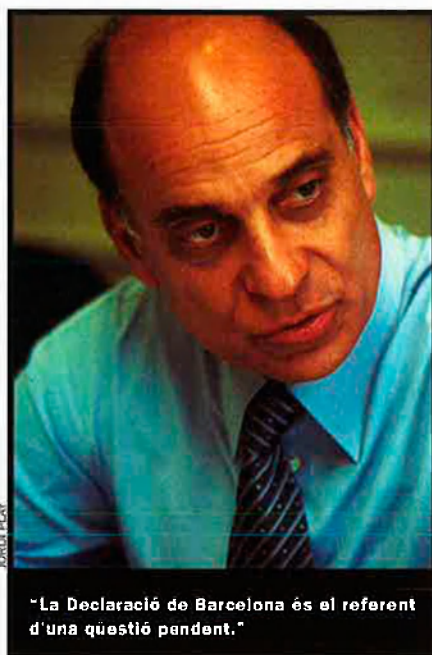
Ens sorprèn, tanmateix, que la UE

hagi fet saber a través de la premsa, abans d'informar-ne a la Generalitat, que aquests fons s'han suspès cautelarment.

—Creu que cal que algú del govern assumeixi responsabilitats polítiques en tot aquest enrenou?

—En el cas que s'hagin d'assumir responsabilitats, cosa que està per veure, el govern de la Generalitat les assumirà, com ha fet sempre.

—Com a secretari general de CDC, un dels temes que vostè ha impulsat és el

"La Declaració de Barcelona és el referent d'una qüestió pendent."

de la Declaració de Barcelona. Sembla, però, que està aturada i fins i tot no acaba de servir per coordinar les tres parts signants a Madrid...

—Des d'un punt de vista de posicionament d'unes forces polítiques davant d'un problema d'estat, crec que és evident que la Declaració de Barcelona és un èxit. Esdevé un referent clar d'una qüestió pendent.

Respecte a la seva vitalitat, em fa l'efecte que hi ha un malentès. Ni la Declaració de Barcelona és més del que és —no era un pacte de govern, ni un pacte de programes d'actuacions polítiques en tots els camps—, però tampoc és menys. Què és? Doncs, un referent per continuar mostrant que hi ha un tema pendent, que ens implica amb col·laboracions en l'àmbit de la defensa d'un estat plural. El ge-

ner hi haurà una reunió de tot l'àmbit europeu de la Declaració. Per tant continua, sobretot com a referent.

—Potser un dels murs amb què han topat més sovint les tesis de la Declaració de Barcelona és el mateix PP. Les tensions entre CiU i els populars són cada cop més evidents. Té data de caducitat l'entesa entre CiU i PP?

—La data de caducitat no la sé. Però sí que sé que en aquesta legislatura no s'està produint un factor que en la passada legislatura va ser positiu, tot i que políticament arriscat. El PP i CiU són dos projectes polítics que pel que fa a concepció de l'estructura d'estat som molt distants. Però en l'anterior legislatura, pel concepte de governabilitat, es van crear uns espais d'acord, que van ser positius per les seves conseqüències i pel fet en si d'haver aconseguit crear-los.

En aquesta legislatura, encara que el PP no necessita aquests espais, va dir que era interessant mantenir-los. Però, no. No estem aconseguint crear uns espais d'acord. I això no és bo. El PP no fa res per a crear-los i nosaltres hem fet i continuem fent tot el possible.

—S'esperaven que el PP aplicaria la majoria absoluta com l'està aplicant o creien veritablement que era possible que mantingués aquests espais d'acord?

—No ho sé, hi havia les dues possibilitats, perquè depèn de si s'imposava el criteri d'aprofitar la majoria absoluta o el d'aprofitar allò bo que va tenir l'anterior legislatura. Sembla que ara opten per la primera línia, que és més la seva...

—Hem començat parlant de la valoració que fa de la seva etapa de secretari general de CDC. Però pel futur, què voldria que en sortís del proper congrés?

—El lideratge clar, el projecte clar.

—Vostè els té clars?

—Sí, totes dues coses.

—I a CDC tothom ho té igual de clar?

—No és necessari que tothom ho tingui clar. En un partit democràtic, mai tothom ho té clar.

Enric Rimbau